

Bege Magdinak, születésnapjára

Már sok-sok évvel azelőtt, hogy személyesen megismertünk volna, kedves, néhai jó barátunk, Lészay Béla regényeket mesélt „Magdiról”. Számára elsősorban nem főnök voltál, hanem nagyon jó barát: jó szándékú, lelkiismeretes, magával és mással szemben nagyon igényes, mindig segítőkész ember, aki emellett kedves és szépmosolyú.

Ilyennek tűntél számunkra is már az első alkalommal, mikor a szerkesztőségben hoszasabb beszélgetésbe keveredtünk, és ilyenek maradtál a szemünkben mára is, azzal együtt, hogy mostanában a vírus okán „élőben” alig van lehetőségünk a találkozásra. De ha nagyritkán erre mégis alkalom adódik, úgy tűnik, hogy – bár mosolyod mostanában inkább szomorkás, mint vidám – attól még most is olyan biztató, mint régen a nyugalmasabb, boldogabb időkben.

Emlékszem, 2018 tavaszán, színháztörténeti könyvünk bemutatója előtt nagyon izgultunk, hogy mi lesz, ha valamit elhibázunk, de mosolyod, biztató szavaid tudatosították bennünk, hogy ha esetleg be is csúszik valami kisebb döccenő, attól még nem dől össze a világ. És a világ azóta sem hever romokban...

Jó veled beszélgetni, és nemcsak azért, mert van miről. Az emberben az önbecsülés is növekedik azáltal, hogy ilyenkor Te nem szoktál a funkcióiddal hivalkodni, pedig elvileg megtehetnéd, hiszen alig korlátozott a „hatalmad” a **Jelenben**, úgymint a **Nyugati Jelen, Irodalmi Jelen, Jelen Évkönyv, Irodalmi Jelen Könyvek**. Érezzük, hogy főszerkesztőnek lenni számodra nem titulus, hanem elsősorban munka, felelősség.

Ez alkalommal egyirányú, írásos formában „beszélgetve” Veled, születésed kerek évfordulóján kívánunk az elkövetkező évekre sok derűt, önmagaddal

való elégedettséget az élet (és a Jelen) minden területén, hogy sokszor legyen okod őszinte vidámsággal, oldottan mosolyogni (vagy akár nevetni). Ez végül is tőled függ.

Ehhez biztatásul küldjük Szabó Lőrinc tavasz váró Nyitnikék című versének általunk „megvágott” változatát, bár ez még nincs szabadalmaztatva, hogy a sajtóban törvényesen közölhető legyen:

(...) Lombnak, virágnak/ nyoma sehol,/ fekete csontváz/ a fa, a bokor/ Egyszerre mégis/ rezzen a táj/ hármat fűtyül/ egy kis madár. (...)

Nyitni kék, fűtyüli,/ nyitni kék,/ a telet bírni illenék!/ Bírni és bízni/ illenék! (...)

nézek az eltűnő madárra/ (...) hinni és bízni/ kellenék,/

mint az a fázó/ kis madár,/ aki sírja, de bírja,/ ami fáj,

akinek tele rosszabb,/ mint az enyém,/ és aki mégis/ csupa remény.

Nyitni kék, indulok,/ nyitni kék,/ fog az én szívem is/ nyitni még.(...)/

Nyisd ki, te, versem,/ az emberekét!

Piroska Katalin és István

Nyugati Jelen, (különkiadás) 2021. március 24.